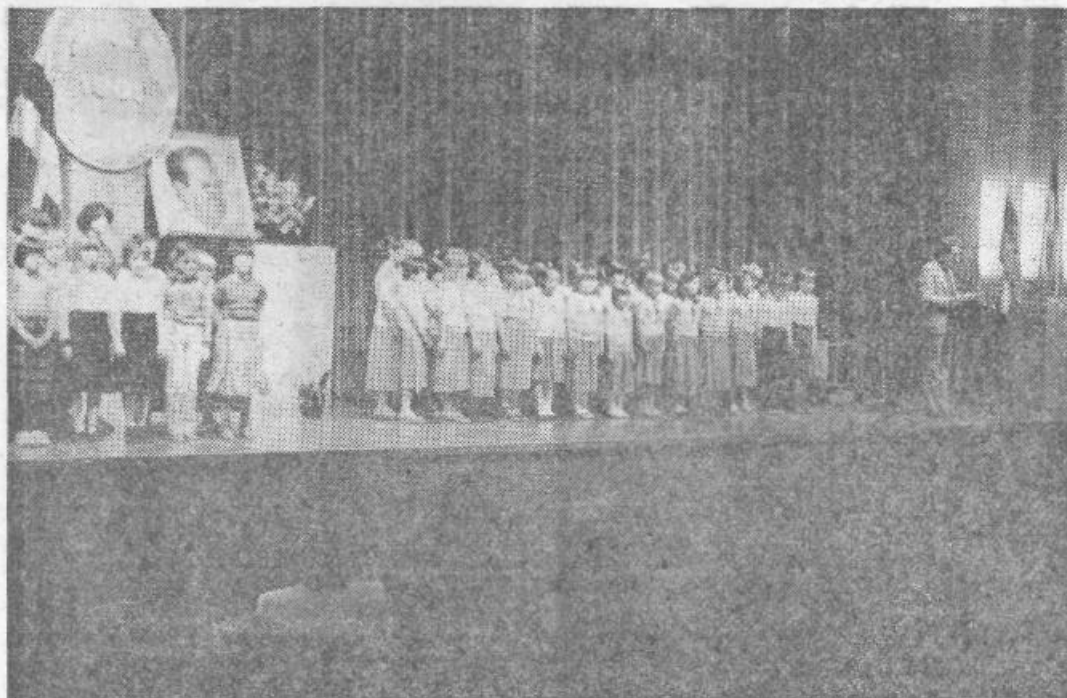
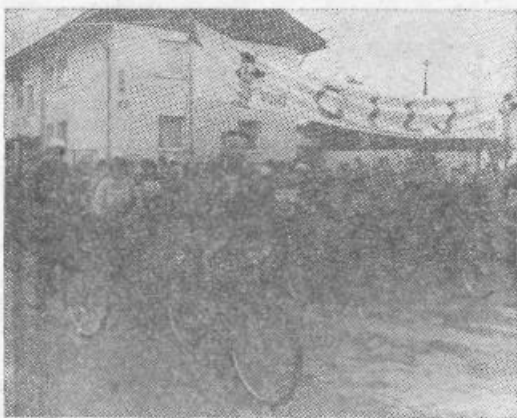

Začelo se je s kolesarji

Z udeležbo nekaj nad 30 upokojencev na triskem kolesarjenju, ki je bilo v nedeljo 20. septembra od Smednika do Vkrč, se je pričel že tradicionalni »V. teden šišenskih upokojencev«, katerega pokrovitelj je bila takrat OK ZSMS naše občine.

V Šiški je okrog 11.000 upokojencev, od tega dobra polovica včlanjenih v zvezo društev upokojencev, ki deluje v 17 društvih. V času od 20. do 26. septembra so se zvrstile številne prireditve, športna srečanja, obiski delovnih kolektivov, bolnih in nepokretnih občanov. Veliko pozornost so delegati ZDU in predstavniki družbenopolitičnih organizacij posvetili okrogli mizi, ki je bila v času tedna upokojencev v domu starejših občanov Marjane Draksler v Dravljah. Tema pogovorov je bila predvsem skrb in socialna varnost ostarelih občanov, vsem upokojencem omenjene krajevne skupnosti pa so pripravili prisrčen kulturni program.

V kino dvorani pa je bila v ponedeljek 21. septembra slovesna akademija, ki so se je poleg številnih krajanov-upokojencev udeležili tudi predstavniki občinske zveze sindikatov, zveze društev upokojencev ter predstavniki pobratene občine Kavadarci. Slavnostni govornik je bil predsednik OK ZSMS Ljubljana-Šiška Zdravko Fic. Po svečani akademiji so odprli v avli občinske stavbe zanimivo razstavo ročnih del upokojencev, ki je vzbudila veliko zanimanje med obiskovalci.

Kot vsako leto je tudi letos posebni vlak odpeljal upokojence na izlet, to pot v Ptuj. Ogledali so si ptujске znamenitosti, se srečali

z vrstniki, sicer pa je izlet izzvenel bolj delovno, saj so predstavniki obeh občin izmenjali izkušnje, predvsem v okviru invalidsko-upokojenske problematike.

V teden upokojencev so se vključile tudi osnovne šole. Učenci s svojimi spisi in likovnimi deli na temo »Odnos mladine do starejših« se bodo potegovali za nagrade. Zaključek tedna upokojencev naše občine je izzvenel v znamenju športnih srečanj, pohoda na Šmarno goro in hitre hoje v Medvodah.

Jože Čurin

Člani društva upokojencev na obisku v Agrostroju

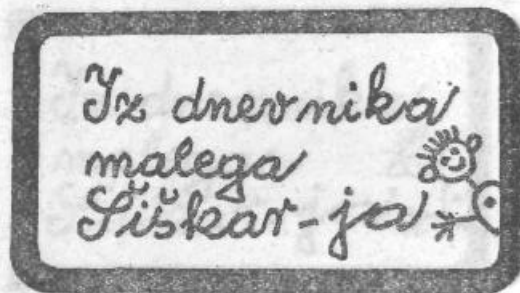
V času prireditev 5. tedna upokojencev občine Ljubljana-Šiška smo 23. 9. 1981 obiskali delovno organizacijo Agrostroj v Kosezah.

Sprejeli so nas prijazni predstavniki te uspešne delovne organizacije ter nas potrpežljivo vodili po vseh deloviščih. Seznanili smo se s celotno proizvodnjo in delovanjem dragocenih in tehnično dovršenih namakalnih naprav raznih profilov.

Videli smo skladovnice gotovih izdelkov, pripravljenih za transport. Povsod vlada vzoren red. Velike cevi in ostali izdelki so načrtno zloženi, da kljub omejenemu skladiščnemu prostoru ni videti prenapolnjenosti.

Po končanem ogledu smo ob pogostitvi še prijetno pokramljali, nato pa se zadovoljni poslovili. Zahvaljujemo se delavcem Agrostroja za ljubeznivost ter jim želimo še mnogo delovnih uspehov

Zofija Avsec

Četetek

Zdaj se veliko govori o tem, kdo ga najbolj biksa in zakaj zadeve ne gredo tako kot bi morale. Naš ata, še bolj pa mama, zelo veliko razpravljata o tem in imata topogledno jako ostre misli.

Zadnjič sem šel k atu v pisarno, pa je bilo čisto črno notri ter so vsi kadili in čakali o tem, kako slabo se nam piše. Pili so kavico ter govorili in se pridušali, da se je kar cedilo. Ata je rekel, naj malo počakam, nakar mi je dal list papirja in svinčnik, naj si narišem konja. Jaz konja seveda nisem risal, ker ga ne znam. Sem pa malo čakal ter poslušal, kaj se menijo.

Rekli so, da je pri nas zato tak hudič, ker ga vodilni preveč lomijo. Samo sestankujejo, vlečejo plače, delajo pa nič. Nato je atov sosed dodal, da tudi sicer nihče nič ne dela ter da vsi samo skubejo družbo. Jaz sem se tisti hip spomnil, kako je zadnjič naša stara mama skubla kokoš in se mi je ta stavek zdel zelo hecen, ker mora biti gotovo zelo čudno videti, kadar kdo cufa družbo.

Nato so začeli prebirati časopise. Časopisi so v pisarnah menda zato, da so pisarnarji na tekočem — ali pa zato, da nekdo blefira. Bere časnik, in če ga kdo zaloti pri tem, mu reče, da se izobražuje, ker on pri svojem delu pač mora vedeti, kaj se dogaja po svetu. No, pa so torej brali, komentirali, kleli novinarje, ki tako in tako samo lažejo (zdaj bodo to trdili še kakšnih štirinajst dni, kajti zadnjič je bil v časopisu neki članek o njihovem podjetju in jih ni čisto nič hvalil). Najbolj je atove sodruga razkuril zapis o tem, kakšne plače imajo v sosednjem podjetju oziroma sosednji občini in ker kaya pomirja živce, so si brž veleli skuhati še eno brozgo. Tovarišica Marica je oznanila, da je kofeta zmanjkalo, zato je bilo razprave konec. Kar trije in ena so dvignili roke, da lahko skočijo v trgovino po nove zaloge, toda ker sem jaz že začel sitnariti, je zmagal ata.

Najprej sva zavila v bife. Ne po kavo, ker jo imajo tam le v tekočem stanju, ampak zato, ker je ondi ata poiskal še kolege iz sosednje pisarne. Kajpak je bila zbrana vsa posadka in družno in zelo spretno so se vključili v atovo temo o slabi gospodarski situaciji. Čez pol ure sem imel vsega dovolj in sem sklenil, da grem kar sam po šolske knjige — zaradi tega sem namreč prišel k atu v službo.

Komaj sem se zbasal iz bifeja. Pa sem odkorakal proti mestu. Dopoldne, po prijetnem sončku. Zadeval sem se ob tovarišice, ki so hitele po nakupih — vsaka je imela kakšno vrečko v roki. Čez cesto sem komaj prišel, ker je nabasana z avtomobili (ampak ne tujimi). Trgovine so bile tudi nabasane, in polna je bila banka, mimo katere sem šel.

In vsi, se mi zdi, imajo zelo slabo mnenje o naši situaciji. Kako tudi ne — nekdo je vse skupaj zafural. Ampak ne ata in njegovi kolegi, pa tudi ne tisti iz bifeja, pa s pločnika, trgovine, banke, kajti — greši lahko samo tisti, ki dela...

Srečko